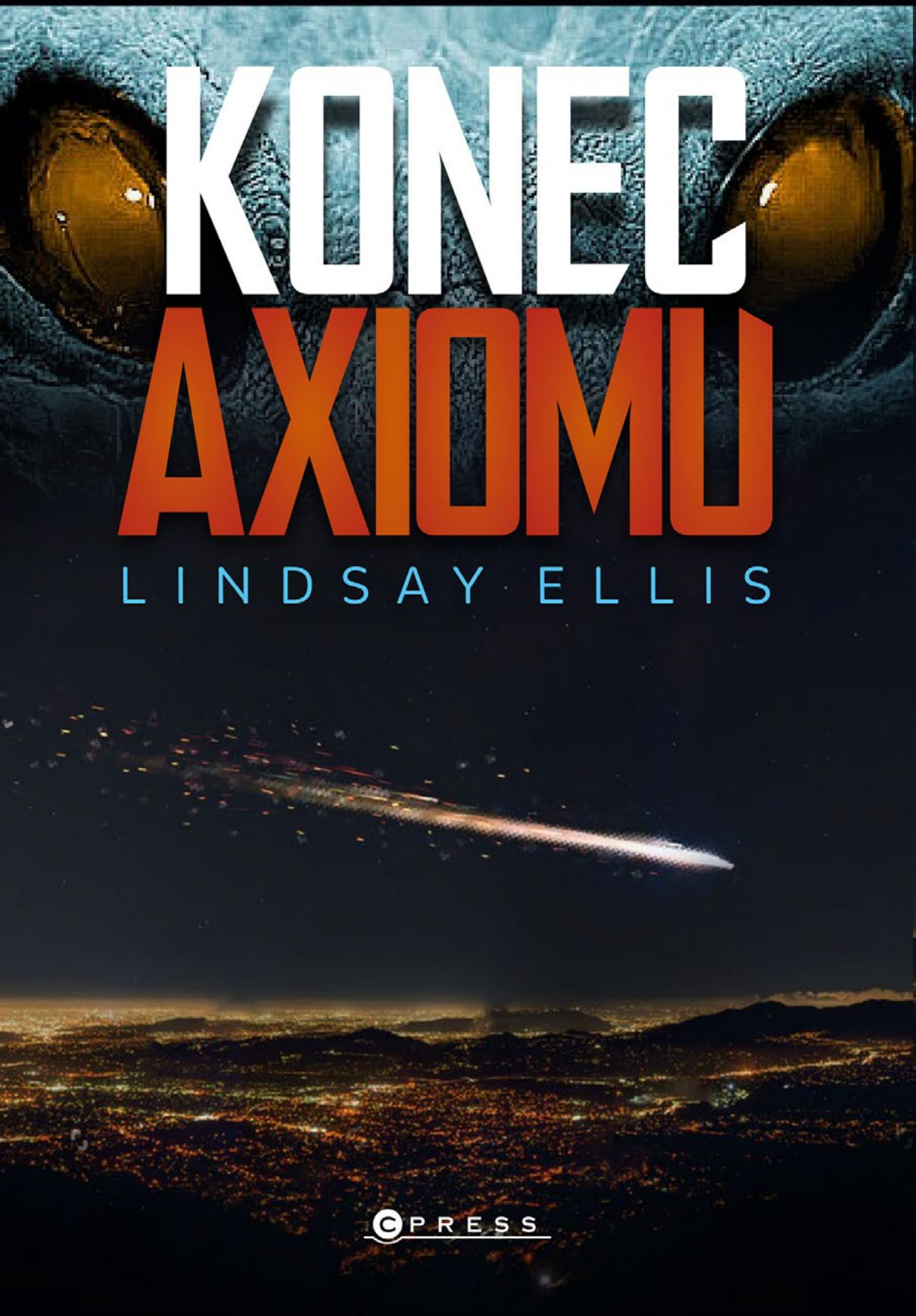

KONEC AXIOMU

LINDSAY ELLIS

 COPRESS

Konec axiomu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lindsay Ellis

Konec axiomu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**KONEC
AXIOMU**

LINDSAY ELLIS

Copyright © 2020 by Lindsay Ellis
Translation © Radka Knotková, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-264-4900-3
ISBN e-knihy 978-80-264-4918-8 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-4919-5 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-4917-1 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Pro Elisu

Od: [REDACTED]

Komu: [REDACTED]

Předmět: Více jazykových vzorků

6. března 2007, 19.31

[REDACTED]

Rozumím Vaší frustraci, že toho je tak málo, z čeho můžete při práci vycházet. Kdybychom měli jak Vám obstarat lepší vzorek jejich jazyka nebo větší množství ukázek, udělali bychom to. Ale po celých čtyřiceti letech pozorování, čekání a nahrávání Vám nemůžeme dát k dispozici víc než těch devadesát sedm vteřin. Je mi líto.

Jen tak mezi námi, situace frustruje i mě. Doufat, že naši hosté budou komunikovat, nebo se o to alespoň pokusí, přestali v [REDACTED] už před lety, takže to, že po čtyřicetiletém nula, nula, nic dostaneme minutu a půl žvástů a po nich zase nic, je pravděpodobně víc frustrující, než kdybychom vzorek jejich jazyka bývali nikdy nepořídili.

A ne, otázky na jejich chování Vám zodpovědět nemohu, protože vzato kolem a kolem žádné neexistuje. Kromě těch devadesáti sedmi vteřin se nevyznačují žádným chováním souvisejícím s jazykem, které by šlo studovat. Ten jeden jediný z nich, kterého rozhýbali („Čefo“), reaguje na lidský kontakt, ale vzorky jazyka neposkytuje. Stručně řečeno je to takhle: donutit skupinu Fremda k poskytování jazykových vzorků nemohou, protože nevědí jak. Pokud se na tom něco změní, dozvíte se to jako první.

Připomínám, že [REDACTED] a všichni ostatní odborníci a organizace, kteří se na snahách o navázání komunikace se skupinou Fremda jakkoli podíleli, si museli vystačit s mnohem méně informacemi, než s jakými teď pracujete Vy. Takže si nějak poradte. Nelze vyloučit, že víc nikdy mít nebudeme.

[REDACTED]

Ortega, Nils. „Fremdské memorandum.“ *Rozlomená pečeť*, 24. srpna 2007, <http://www.thebrokenseal.org>.

PRVNÍ ČÁST
.....

UDÁLOST OBELOS

Torrance, Kalifornie

20. září 2007

NASDAQ: 2679,05

Dow Jonesův průmyslový index: 13 242,85

Ráno, kdy dopadl druhý meteor, Cořina Toyota Camry 1989 nadobro vypustila duši. Měla manuální převodovku s řadicí pákou, kterou předchozí majitel před lety omotal lepicí páskou. Byla to časovaná bomba barvy prošlé dětské výživy a správně měla vybuchnout mnohem dříve, než nakonec vybuchla. Cora za ni dala osm set dolarů, což dalece převyšovalo její hodnotu, ona tehdy ale chodila do prvního ročníku na vysoké a auto zoufale potřebovala. Během dvou let, která od té chvíle uplynula, si na stále hlasitější pištění klínového řemene zvykla, jenže dnes ráno, poté co zasunula klíček do zapalování a motor naskočil, se z pištění stal agresivní vrískot. Následovalo skličující *buch, buch*, potom *prásk* a vzteklé *vrrrr*, to všechno než stačila zareagovat. Když motor vypnula, bylo jasné, že s autem, jejím prvním a jediným autem, je definitivně utrum.

A do práce beztak jela pozdě.

Zatímco se Toyota zmítala v posledních předsmrtných křečích, Demi, která cestou do práce zamykala hlavní dveře, ztuhla uprostřed pohybu a výjev pozorovala, ve tváři výraz zklamání, ale ne překvapení. Cořino zděšení, že se něco takového vůbec děje, se rychle přerodilo v hanbu, načež zaplulo do dobře známého pohotovostního nastavení: otupělosti. Vystoupila z auta, které jí nezbývalo než nechat na ulici, přestože ten den probíhalo pouliční čištění, přistoupila k matce a zeptala se: „Mohla bys mě hodit do práce?“

Demi se na ni dívala, jako by při opilecké sázce prohrála jejich dům. „Klidně.“ Víc toho Coře příští půl hodinu neřekla.

Netrvalo dlouho a Cora zakoušela potupnou jízdu s matkou dopravním kalem příměstské dálnice 110. Za jakýchkoli jiných okolností by jí Demi bývala řekla, že to má teda smůlu, že auto měla dávno dát do servisu a ať se do centra Los Angeles dostane, jak sakra chce. Brigádu ovšem sehnala přes agenturu PMT, pro niž Demi pracovala, a právě ona se za Coru zaručila. A tak se teď ploužily pod dálnicí číslo 105 a Demi obětovala vlastní dochvilnost na oltář dochvilnosti své nedbalé dcery.

„Co se stalo s těma dvěma stovkama, co jsem ti půjčila?“ zeptala se Demi, jakmile projely kolem Rosencrans Avenue a její hněv utichl dost na to, aby se zmohla na slovo. „Měla jsi za ně ten řemen vyměnit a nechat si udělat vlasy, a neudělala jsi ani jedno.“

Cora odolala pokušení stáhnout si vlasy za uši, jako by snad mohla zakrýt jejich zbabranou barvu. Před několika měsíci, těsně před tím, než se vykašlala na vysokou, se odbarvila na blond, ale od té doby jí dorostlo skoro patnáct centimetrů jejího přirozeného zbarvení mokré slámy.

„Musela jsem natankovat,“ zalhala s očima přilepenýma k postrannímu zrcátku. „A měla jsem ještě účet za kreditku, ten bylo taky potřeba zaplatit.“ Ve skutečnosti si za ty peníze koupila lístek na koncert Neko Case, ten rok svůj třetí, tohle Demi nicméně vědět nepotřebovala.

„To určitě,“ řekla Demi. „Od zítřka jezdíš busem.“

Cora neodsekla ani se nevytáčela. Uvědomovala si, že zanedbané auto je na sto procent její vina. Jenže ten klínový řemen byl poslední v dlouhé řadě událostí, které roztáčely spirálu bezmoci, jíž se její existence vyznačovala, a ona si pomalu začínala zvykat. Pokoušet se dostat svůj život aspoň trochu pod kontrolu nemělo smysl, tak proč se obtěžovat? Dobrý koncert bylo to jediné místo, kde se dokázala skutečně odreagovat, připadat si, jako by vystoupila z vlastního těla, a odpoutat se od stále hustšího marastu, jímž byl její život. A pokud to znamenalo, že matka bude držkovat a ona se bůhvíjak dlouho bude muset obejít bez auta, no tak ať. Takhle už to na světě chodí.

A právě tehdy si všimla, že se jim v závěsu drží černý Town Car. Jel blízko, jako by ho za sebou táhly na kouli, natolik blízko, že zřetelně

viděla obličej dvou mužů na předních sedadlech. Za volantem seděl mladě vyhlížející muž východoasijského původu a vypadal, jako že spílá nebesům, že ho donutila vstát takhle brzo. Vedle něj byl uveleběný běloch se štíhlým obličejem a vlnitými černými vlasy, možná krátce před čtyřicítkou, nešlo to ale dost dobře poznat, jelikož tvář mu zakrývaly komicky velké pilotní brýle.

„Ježíši,“ řekla Cora. „Co mají tihleti za problém?“

„Cože?“ Demi se podívala do zpětného zrcátka. „Prokristapána. Zase ti blbecci.“

Cora zbystrila. „Ty je znáš?“

„No jo, párkrát jsem je zahlídla,“ řekla Demi. „Cestou do práce víc než jednou. Vždycky se na mě nalepěj.“

„A do prdele,“ řekla Cora, kterou Demiin nevzrušený přístup mírně šokoval. Copak jí nedocházelo, že by ji ti lidi mohli sledovat? Cora si tyhle věci hlídala dávno před tím, než se poroučela z Kalifornské univerzity.

„Nikde jinde jsem si jich ale nevšimla,“ řekla Demi. „Podle mě vyjížděj do práce přibližně ve stejnou dobu jako já.“

Cora se otočila, aby si ty dva prohlédla. Podle všeho ji vůbec neznamenali. Nejspíš prostě dva chlápci, kteří jedou pozdě do práce a bez přemýšlení se lepí na Demiino auto, jako by tak snad mohli dorazit do cíle dřív. Na tom by nebylo nic divného, její pozornost ovšem upoutalo, že Town Car neměl přední poznávací značku. Ta scházela pouze autům, které nebyly registrované v Kalifornii, a nikdo, kdo žije mimo Kalifornii, by do práce v Los Angeles nedojížděl.

Ranního zpravodajství v rádiu, kde vykládali cosi o včerejších divokých výkyvech Dow Jonesova indexu, si Cora až doteď moc nevšimla, pak ale přišel na řadu nový segment a ona se samým zájmem narovнала. „Během tří let od svého založení,“ říkal hlasatel, „přestala být *Rozlomená pečeť* neznámou webovou stránkou a ocitla se v popředí hnutí za transparentnost.“

Slova „Rozlomená pečeť“ jí projela hrudí jako rampouch a na chvíli ji přiměla pustit auto z hlavy.

„Ale měsíc poté, co zatím nejskandálnější a nejkontroverznější únik informací, jaký zorchestrovala, dal jejímu zakladateli Nilsu Ortegovii...“

Demi reflexivně pleskla do tlačítka, aby přeladila stanici, a z KIIS-FM začala nevinně cvrlikat písnička od Fergie. Cora po matce loupala pohledem. „Je mi líto,“ řekla Demi a chladně se usmála. „Na tohle je moc brzo.“

Cora nevěděla, co odpovědět. Na jednu stranu měla pocit, že by bylo dobré vědět, proč přesně jsou „*Rozlomená pečeť*“ a její zakladatel Nils Ortega“ ve zprávách, na tu druhou však neexistovalo nic, co by měla menší chuť poslouchat.

„To je dobrý,“ řekla a znovu se ohlédla na Town Car, který za nimi jel. „Já na to taky nechci myslet.“

Otočila se k čelnímu sklu, oči upřené na vysoké budovy v centru Los Angeles, které z oparu rašily jako vzdálené věžičky, a snažila se myšlenky na *Rozlomenou pečeť* a ty stalkery vypudit z hlavy. Jenže ti dva, i když vypadali, jako že se míní ukousat nudou, v pronásledování nepolevovali.

„Mami,“ řekla, „máš někdy pocit, že nás někdo špehuje?“

„Jako kdo?“

„Nevím,“ řekla Cora. „Jako třeba... paparazziové nebo vláda nebo tak někdo.“

Demi prudce zamrkala, ale na dceru se nepodívala. „Myslíš kvůli Nilsovi?“

„Jo.“

Demi si odfrkla. „Možná, ale pokud nás sledují, jsou na špatný stopě.“

„No já to vím,“ řekla Cora a bezděčně se zhoupla do rytmu „Fergalicious“, ovšem příliš malá košile na knoflíky, kterou na sobě měla, ji omezovala v pohybu. Koupila si ji před rokem na pohovor, jenže mezi tím o velikost přibrala. „Ale oni třeba ne. Třeba si myslí, že něco víme. A právě proto nás, no, však víš, špehují.“

„Den co den se na to snažím nemyslet.“ Demi se pokusila zasmát, ale vyšlo jí z toho spíš povzdechnutí. „Pokud nás sledují, lepší nevědět.“

Cora se kousla do rtu a opět se ohlédla. „Fakt?“

„I bez toho nevím, kam dřív skočit,“ řekla Demi. „Připadám si, že kdybych musela žít s vědomím, že nás šmírujou nebo sledují nebo nám odposlouchávají telefon, vůbec bych nezvládla fungovat.“

„Asi jo,“ řekla Cora s očima pořád upřenýma na auto za nimi. Přeladila rádio zpět na stanici NPR, jenže zpráva o *Rozlomené pečeti* skončila. „Lu tvrdí, že nás monitorujou ustavičně.“

„To ona jo,“ řekla Demi chladně. „To ona jo.“

Cora se rozhodla nechat to být a pokusila se soustředit na Dodge Stratus, který jel před nimi. Život ve stínu *Rozlomené pečeti* pro ni byl zdrojem chronického strachu, ještě posíleného po události Ampersand a následném úniku Fremdského memoranda. Stejně jako klínový řemen krátce před prasknutím byla i *Rozlomená pečeť* časovanou bombou, která jim jednou vybuchne do ksichtu. Cora se opět podívala do postranního zrcátka, zda v něm neuvidí podezřelý Town Car, ten se však vytratil. Nedokázala ze sebe setrást hrůzu, že přišel den, kdy bomba vybuchne.

Poté, co ji Demi vysadila v centru před sídlem společnosti Kaiser Permanente, se Cora snažila na Town Car zapomenout a čtyři hodiny se prokousávala duchamorným zadáváním dat, aniž by se kvůli firemnímu řádu směla připojit k internetu. Cestou na oběd, kdy z ní hrůza konečně začínala opadávat, však letmo vyhlédla z okna, na holou střechu parkovacího domu o několik podlaží níže.

Town Car tam byl.

Při pohledu na auto nakrátko oněměla úžasem. Nečekala, že by venku mohla něco spatřit. Proč jen rádio nepřeladila zpátky na NPR? Proboha, proč jen poslouchala „Fergalicious“ místo zpráv?

Otočila se jako na obrtlíku a zběžně přelétla očima přes příčky z větší části prázdné sdílené kanceláře. Napůl předpokládala, že ti chlapi z Town Caru se schovávají někde za rohem, aby jí přehodili pytel přes hlavu a nacpali ji do kufru. Chvilku uvažovala, zda se z práce nezdechnout, pak však usoudila, že by tím vrhla špatné světlo na Demi, a u té si to dneska už parádně rozhodla. A co víc, Town Car venku byl, ale ti muži ne. Nejspíš se pohybují někde v budově. Možná čekají, až odejde. Snad o nic nejde.

Třeba o něco jde.

Cora se strnule prosmýkla kolem několika málo lidí, kteří místo oběda pracovali za přepážkami svých kanclíků. Než se dostala k výtahu, napůl přesvědčená, že se ji u východu chystá přepadnout dvojice agentů FBI, dospěla k rozhodnutí, že radši půjde do jídelny na třetím poschodí,

než aby si šla někam najít požitelné jídlo. Jenže když se dveře výtahu otevřely, uviděla v nich stát velkou rozložitou horu. Sotva ji spatřil, rozjasnila se mu tvář a Cora se musela vynasnažit, aby mu neoplatila šklebem.

„Sabinová!“ Byl to Eli Gerrard, jeden z hrstky těch, které v Kaiseru znala jménem. Eli nebyl brigádník, nýbrž absolvent vysoké školy a pracoval v IT oddělení. „Všechno v pohodě?“

„Uch,“ zmohla se. Dveře se začínaly zavírat, ale Eli bouchl do příslušného tlačítka, a když se opět zprudka otevřely, usmál se, jako by jí prokázal ohromnou laskavost. Považoval se za borce od hacktivistů a Nilse Ortegu, podobně jako většina svých soupeřů, zbožňoval.

„Jak se vede?“ zeptal se.

Nebyla si jistá, jestli je Eli ten nejlepší člověk, na jakého mohla naražit, nebo nejhorší. S vědomím, jak podezřele na něj asi působí, se zakřenila a vstoupila do výtahu. „No...“

Dveře se za ní zavřely a Elimu se rozzářily oči. „Souvisí to nějak s *Rozlomenou pečeti*?“

„Možná?“ řekla a v duchu si nadávala, že dopustila, aby s tím chlapem skončila uvězněná ve výtahu. Jeho dychtivost a nadměrná důvěrnost jí i na vzdálenost necelého metru připadaly jako narušení osobního prostoru.

Eli byl emar, takový ten typ, který je až příliš vysazený na Panic! at the Disco, než aby se mu dalo věřit. Když Cora o pár týdnů dříve nastoupila do firmy na brigádu, byl jedním z prvních, kdo o ni projevil nadšený zájem, a to z těch nejhorších myslitelných důvodů. Nejprve ji pokládal za svou vstupenku do *Rozlomené pečeti*, a když si uvědomil, že jí není, ochladl. Občas ho vídala, jak na ni při rozhovorech s kolegy upřeně zírá. Pokaždé čekala, že ji osočí z toho, že se zpronevěřila Nilsovu poslání, postavila se do cesty svobodě slova.

K čertu, lidi jako Eli se o její paranoiou víc než bohatě zasloužili. V červenci udělala tu chybu, že si promluvila s novináři od *The Los Angeles Times*. Na jejich otázky odpovídala, jak nejdiplomatičtěji dovedla: Byl Nils Ortega jí, jejímu bratrovi a sestře dobrým otcem? Ne. Ne, nebyl. Nikoli náhodou nehraje v jejich životě už půl dekády žádnou roli. Ach, jak jen se komunita hacktivistů rozzuřila, když se opovážila naznačit, že

jejich božstvo není dokonalé. Musela si smazat všechny profily na sociálních sítích, jak ty založené na svou současnou zákonnou identitu, tak ty staré, které dosud nesly jméno „Cora Ortegová“.

Eli o ní však na rozdíl od mnoha jiných nikdy nemluvil vyloženě hnusně, přinejmenším před ní ne. Usoudila, že neuškodí zjistit, co ví. On koneckonců tyhle blbosti sleduje. „Myslím, že mě špehujou.“

Zajiskřily mu oči. „Fakt? A kdo?“

„Nevím,“ řekla, „ale trochu z toho vyšiluju.“

„Kde?“

„Venku. Nebo aspoň jejich auto je venku.“

„Federálové?“

„Možná. Nejspíš. Nevím.“

„Páni, tohle by mohlo bejt masivní,“ řekl, když se dveře konečně, *konečně* otevřely na třetím podlaží. Cora z výtahu div nevypadla a on vystoupil za ní. „Všechny ty podezřelý věci, co federálové udělali a teď vycházejí na světlo, na sever v Altadeně a Pomoně. Víš o tom?“

Cora zastavila před dámskými toaletami a potlačila nutkání obrátit oči v sloup. „Něco málo se ke mně doneslo.“

„Lidi tam cosi viděli. *Opravdoví* svědci, po události Ampersand. Jenže pak jim vláda odvařila mozky a vymazala vzpomínky, aby nemohli prozradit, co viděli.“

„Jo, o tom jsem slyšela.“

„Proč by jim to dělali, kdyby neviděli něco, co neměli?“

Ačkoli se v zájmu své přičetnosti úmyslně snažila vyhýbat všemu, co jakkoli souviselo s Nilsem, s touhle konspirační teorií byla dobře obeznámená. Lidi jako Eli věřili, že událost Ampersand je kosmická loď a podobně, UFO nebo předsunutá hlídka, anebo když nic jiného, přinejmenším nějaká sonda. Cora se jako většina ostatních domnívala, že jde o kus šutru, který spadl z oblohy a přistál v horách severně od Pasadena. „Pochybuju, že to má co dělat s těma lidma na parkovišti.“

„Možná má,“ řekl. „Proč myslíš, že tě sledujou?“

Cora málem vykročila k jídelně, nakonec však zůstala stát nedaleko dámských toalet pro případ, že by potřebovala utéct někam, kam za ní nebude moct jít. „Cestou sem se nám drželi za zadkem. A pak, před chvilkou, jsem jejich auto viděla stát na střeše parkovacího domu.“

„A ty myslíš, že jsou tady kvůli tobě?“

Výtah vyvrhl další várku lidí a Cora ztišila hlas. „Nevím, možná. Oni ráno cosi říkali ve zprávách.“

„No jo. Tohle.“ Zatímco čekala, až bude pokračovat, pozoroval ji a na rtech mu pohrával nepatrný úsměv.

Břícho jí opět probodl osten strachu, ten samý, jaký pocítovala při každé zmínce o Nilsovi. „Co je?“

„Ty nic nevíš?“

„Eli, na seznamu věcí, o nichž se pokud možno snažím neuvažovat, mám *Rozlomenou pečeť* na prvním místě,“ řekla. „Mluvil snad o mně?“

Eli její otázku ignoroval. „Já prostě nechápu, jak to, že nic nevíš. Já na tvém místě...“

„Nejsi na mém místě.“

Eli se zhluboka nadechl, jako by se chystal ke svému úplně prvnímu skoku na laně. „Ty vole. Kdyby *můj* táta vypustil do světa ty nejdůležitější utajované informace v dějinách lidstva, ne, kdyby učinil ten nejdůležitější *objev* v dějinách lidstva...“

Odfrkla si a otevřela ústa k odpovědi, on jí však odpovědět zabránil.

„... tak by mi museli ruce zpřerážet, aby mě od toho odtrhli,“ řekl. „Takhle malinkej kousek tě dělí od těch nejdůležitějších věcí, jaký se na naší planetě kdy udály. Byl bych v tom ponořenej až po uši. Věnoval bych tomu každou minutu, každou vteřinu. Chtěl bych vědět, co se děje.“

„Však se tomu věnuješ, Eli. A právě proto mi tě bohové seslali. Takže mi buď vyklop, co víš, nebo mě nech na pokoji.“

„Četlas je vůbec?“ zeptal se. „Fremdský memorandum?“

To ji zaskočilo. „A co to má jako společného s tím, o čem se bavíme?“

„Má to dost společného s tím, proč tě federálové sledují,“ řekl. „Má to dost společného s těma tutlačkama, co v nich jedou!“

Teď už s ním na dlouhé, prázdné chodbě postávala sama a její trpělivost až na dřeň ohlodal strach. „Radši půjdu.“

„Já tě nechápu, Sabinová,“ řekl, aniž by jí dal příležitost otočit se k odchodu. „Tady jde o hodně. Jasně, klidně si tu ignorujme ten největší objev v dějinách lidstva, kterej před náma právě v tuhle chvíli utajují, proč ne. Co to narušování občanských svobod? Copak nemáme právo

o těchhle věcech vědět? A ty zmizení: pět lidí se na několik dní vytratí, a když se vrátí zpátky, ani jeden z nich si nevzpomíná, kde byl. A to jsou jen ti, o nichž víme. A navíc všichni mají poškození mozku. Všichni bez výjimky. Jeden si nevybavuje nic ze svého dřívějšího života. Nemůže ani mluvit. Takže pokud se ti na paty vážně pověsili nějací chlapi od vlády, svět o tom musí vědět. Tohle je omezov...“

„Ne!“ Vyšel jí z toho výkřik. „Ty vole, to poslední, co chci, je připlíst se mu do cesty! Copak ti to nedochází?“

Usmál se a potřásl hlavou. „Ty seš fakt úžasná. Tobě je to volný. Tobě je volný, čeho se Ortega snaží dosáhnout nebo co odhalil. Ty holt nemáš v hlavě nic než to svoje tažení proti papíncovi.“

Cora strnula s pusou otevřenou dokořán a Eli znejistěle přešlápl z nohy na nohu. Patrně si uvědomil, že přestřelil, ale pak na ni přitlačil: „Proč ho vlastně tolik nesnášíš?“

„Asi bude lepší, když půjdu,“ vymáčkla ze sebe, otočila se, než se zmohl na odpověď, a odpelášila na dámské toalety, kde zavřené dveře zapřela klínkem, pro jistotu. Napůl čekala, že se Eli zkusí vecpat dovnitř, nějakým zázrakem však odolal.

Odšourala se do kabinky, která byla ode dveří nejdál, a zarážku nechala, kde byla, protože jí bylo naprosto u prdele, jestli si někdo opravdu hrozně moc potřebuje odskočit. Aniž by si sundala kalhoty, zhroutila se na mísu, zapřela se lokty o kolena a zabodla pohled do špinavých podlahových dlaždiček. Bylo v nich tolik tenoulinkých černých prasklinek, že v nich rozpoznávala tvary, jako by podstupovala Rorschachův test. Vrtošivý *Tyrannosaurus rex* z dětského animáku. Sopka, z níž se valí žhavé mračno. Prasklý klínový řemen.

Civěla na podlahu několik minut, než zaznamenala, jak prudce jí buší srdce, a jakmile si toho všimla, stalo se dunění tepu v jejích spáncích tím jediným, co slyšela. Bylo od ní pitomé ptát se Eliho, co ví. Bylo od ní pitomé myslet si, že ji lidé jeho ražení vnímají jako cokoli jiného než cihlu v Nilsově zámku. Nilsova sláva pořád rostla a ono se to zhoršovalo. Tolik, tolik zhoršovalo.

Uplynulo skoro dvacet minut, než nelibozvučné dunění v její hlavě konečně začalo utichat a ona se z mísy zvedla. Mezitím na toalety neúspěšně zkusilo vniknout aspoň pět frustrovaných zaměstnanců a jí

bylo jasné, že musí odejít, jinak riskuje, že ji tu načapou. S obědem se neobtěžovala. V jídelně by stále mohl být Eli a ona beztak neměla hlad. Namířila si to rovnou k výtahu a odjela zpět do čtrnáctého poschodí, kde si našla volný počítač s přístupem na internet. Přes proxy server si načetla Nilsův web a obrnila se v očekávání, co je na něm napsané tentokrát. Okamžitě to našla a samotný název ji přinutil dát si ještě minutku pauzu: „Tyto nesourodé životy“. *Ech. Ech. Ech. Zase usiluje o Pulitzerovu cenu za mimořádný výkon v nabubřelosti.*

Oznámení o uniklých informacích na *Rozlomené pečetě* vždy provázela jasně červená hlavička s nápisem LEAK, ale „Tyto nesourodé životy“ ji neměly, což znamenalo, že pravděpodobně jde o jeden z Nilsových komentářů. Občas je otiskovali v mainstreamových novinách jako *The New York Times*, stejně často se nicméně stávalo, že je nepustil z ruky, aby mu je „ti nahoře“ náhodou neproškrtali. Články publikoval dvakrát až třikrát týdně, většinou polemiky o svobodě slova a stavu, v němž se nachází, o transparentnosti, své nenávisti k Bushovi nebo o tom, jak jsou média a vláda strašně zlí, když se ho pokoušejí umlčet. Cora doufala, že dnešní text se ponese v podobném duchu. Ze všeho nejhorší by bylo, kdyby měl osobní nádech.

Což, jak jinak, měl.

Zdravím, přátelé a návštěvníci,

Dejte si se mnou skleničku nebo slavte, jak vám tradice káže. Dnes si připomínáme měsíční výročí od chvíle, kdy do světa unikla informace, kterou dnes známe jako „Fremdské memorandum“, a jim se zatím nepodařilo srazit nás na kolena. A co víc, příští měsíc oslavíme čtyřleté výročí a tenhle náš cirkus pořád nezavřel krám. Nicméně s nárůstem pozornosti, bez ohledu na morální správnost našeho konání, přicházejí i kontroverze.

V Bílém domě si oblíbili nové slovíčko: „Zloděj“. Další na tom narativu stavějí: Je *Rozlomená pečeť* organizací zlodějů?

Proč krást tajemství, která vám nepřísluší sdílet?

Na což odpovídám: Je vůbec možné ukrást tajemství?

Všichni, kdo se zasazují o svobodu projevu, tak činí z osobních důvodů nehledě na naděje, které si dělají s ohledem na společnost. Mám osobní pohnutky i já? Stručně řečeno, ano. Dokonce tři. Svoje děti.

Cora zatajila dech. Že je Nils zmíní na veřejně přístupném fóru, bylo přesně to, čeho se nejméně poslední dva roky obávala, nečekala ale, že to na sebe vezme tuhle podobu. Podobu, která naznačovala, že spolu pořád vycházejí, že její rodině prokazuje laskavost.

Všimla si, že ji pozoruje úřednice, žena krátce po čtyřicítce, jejíž kanclík zdobilo víc fotek koček než dětí. Její pohled mohl vyjadřovat standardní mamkovské odsuzování anebo třeba šlo o výraz poznání. Věděla, kdo Cora je? Přečetlo si „Tyto nesourodé životy“ jenom pár konspiračních pošuků, nebo právě o tomhle článku mluvili ve zprávách, před nimiž Demi dala přednost Fergie?

Jistě nemusím připomínat, že to nedělám pro sebe, ale poněvadž se snažím vytvořit svět, který jim umožní říkat pravdu a žít beze strachu, že se jim za to vláda, média nebo společnost pomstí. Všechny mé děti chodí do školy v Kalifornii, kousek od místa, kde došlo k události Ampersand. A já se s nimi nesmím vídat, nesmím dokonce ani vkročit do své vlastní země.

Patrně se tomu nedalo vyhnout, ale pokud ve svém osobním životě v něco doufám, tak v to, že se mi jednoho dne podaří tyto dva nesourodé životy sloučit. Že jednoho dne budu moci dělat tuhle práci a znovu se shledat se svými dětmi. Doufám, že jsem jim inspirací, jako jsou ony inspirací mně. Doufám, že jednoho dne je inspiruju k tomu, aby se chopily zbraně a přidaly se ke mně.

Coře vyschlo v puse, její tvář polila horkost, nehty se jí zaryly do masa dlaní. Země pod jejíma nohama se hroutila a nenechávala po sobě nic než vakuum, beze zvuků, beze vzduchu.

Chopte se zbraně a přidejte se ke mně.

Atmosféra kolem ní jako by se proměnila a ona byla natolik dezorientovaná, až si na zlomek vteřiny myslela, že se jí výbuch zvenčí jen zdá.

Hluk ji z omráčení vytrhl, a než se v duchu stihla zeptat, jestli na ně někdo útočí, přišla tlaková vlna a roztříštila dvě severní okna, sklo se rozezpívalo a rozcinkalo, načež se jako vodopád sneslo k zemi a drobnou střípky odskakovaly od žaluzií. Několik úředníků, kteří u oken seděli, zaječelo a složilo se na podlahu, načež jim nad hlavami prosvítl předmět, který byl za výbuch zodpovědný.

Cora, ohromená a stále ohluchlá, pomalu přistoupila k oknu, kde ji nic nedělilo od několika desítek metrů vzdušné prázdnoty. Předmět, který výbuch zavínil, byl pryč a na modrohnědé obloze po něm zbyla pouze jasně bílá kondenzační čára.

„Zase meteor?“ vyjekla jedna z žen, které před chvílí seděly u okna, a sebrala v sobě odvahu udělat krok blíž.

Rozhodně to tak vypadalo. Jeho stopa protínala nebe jako čára po Boeingu 747, a ačkoli Cora byla ochotná přísahat, že objekt při přeletu viděla stravovaný plameny, záře poté, co zmizel v dáli, pohasla. Jeho trajektorie směřovala na sever, jako by se ubíral nad stodesátkou až do Pasadeny.

Stejným směrem jako událost Ampersand.

Před šesti minutami dopadl v Angeles National Forest druhý meteor. Proletěl přímo nad místem, kde jsem se nacházel, takže coby očitý svědek bych rád vypustil do éteru svou výpověď, než mi ji stačí zcenzurovat. Přesná geodata k dispozici nemáme, z výpovědi několika svědků ale vyplývá, že ano, dopadl kousek od Altadeny.

Přesně tak. Meteor číslo 2, hned u Altadeny a navíc necelý měsíc po altadenském „meteoritu“, kterému CIA přidělila krycí jméno „událost Ampersand“.

Během události s krycím jménem „Ampersand“ jsme bezcílně zmatkovali. Fremdské memorandum leaknula *Rozlomená pečeť* až o den později. V den, kdy k ní došlo, jsme její význam nedocenili, a když jsme si konečně naplno uvědomili, jak nesmírně je důležitá, jak hluboko konspirace sahá, situace se dávno zklidnila. Federálové stačili všechno zamést pod koberec.

Tentokrát jsme moudřejší. Tentokrát máme navrch. Pohybujete se v metropolitní oblasti Los Angeles? Nebudte poslušní občánci. Nenechejte si ty lži líbit. Vydejte se tam, odkud přicházejí zvuky.

Jak řekl Ortega: Pravda je lidské právo.

Gerrard, Eli. „Vydejte se tam, odkud přicházejí zvuky.“ *DeceptiNation* (blog), 20. září, 2007, <http://www.deceptionation.com>

Cora se na hlavní dveře div nevrhla a vystrachala klíče v horečnaté touze zavřít se doma a svět nechat venku. Urazit těch šestnáct kilometrů, které její dům dělily od centra Los Angeles, trvalo za snesitelného provozu zhruba půl hodiny. Autobusem se to zpravidla protáhlo skoro na devadesát minut, ale dnes si cesta kvůli panice na silnicích vyžádala pomalu dvě hodiny. Cora nebyla jediná, kdo si z práce naordinoval dřívější odchod.

Prvotní nával paniky způsobil několik menších bouraček v centru i na příměstské dálnici 110, než ovšem Cora dorazila domů, provoz se přetavil ve standardní ruch dopravní špičky, i když kvůli abnormálnímu počtu havárií možná lehce horší než obvykle. Zatímco ze sídla Kaiseru uháněla na zastávku, viděla, jak se kolem ní řítí tucty lidí v autech a ucpávají silnice, jeden řidič to do ní dokonce v zápalu vášně málem napálil, před čím však prchají, nevěděla a jívalo ji podezření, že to nevědí ani oni. Koneckonců se nedalo říct, že by se nad mrakodrapem U.S. Bank Tower vznášela pětadvacetikilometrová vesmírná loď, z jejíhož stínu by bylo radno se vymanit.

Uběhlému času navzdory se Coře chvěly ruce, když se urputně snažila nasoukat klíč do zámku hlavních dveří. Sabinovi bydleli v domě se třemi ložnicemi, které byly po jejich nastěhování přebudovány bez stavebního povolení na čtyři: jediná renovace, jíž se dům za čtyřicet let

od postavení dočkal. Dosud v něm bylo totéž staré oprýskané linoleum, tentýž starý koberec barvy hnědého močálu, tatáž stará tapeta z šedesátých let vyšisovaná sluncem, které dopadalo okny. Než se do domu vlastněného Nilsovou matkou před čtyřmi lety nastěhovali, byla to nájemní jednotka sousedící s aktivním ropným vrtem. Většina ropných vrtů v oblasti South Bay koncem devadesátých let vyschla a nahradily je ukázky podnikatelského baroka v hodnotě milion dolarů, i když ta vedle Sabinových stála spíš milion a půl.

Cora vtrhla dovnitř, zabouchla za sebou dveře, a teprve když do nich udeřila zády, dovolila si vydechnout. Oba rodinní psi, Thor a Monster Truck, kňučeli v předsíni dlouho před tím, než strčila klíč do zámku, a teď jí prackami spokojeně hrabali o stehna, její nervy ale byly příliš v kýblu, než aby těm dvěma věnovala pozornost. Byla natolik zahloubaná, až jí uniklo, že doma není sama.

„Co tady děláš?“ Cora div nezaječela, když si všimla, že na gauči v obýváku kdosi sedí a že ten kdosi hraje její exemplář *The Elder Scrolls IV: Oblivion*.

„Co ty tady děláš?“ odtušila Luciana, aniž by hru pozastavila, nebo se aspoň otočila, aby na Coru viděla. Luciana měla hřívu tuhých rezavých kudrn, které jí za běžných okolností každý záviděl, poslední dobou o ně ale nepečovala, a tak vypadala, jako by jí na hlavě trůnilo ofouknuté křoví.

Coře sklouzlo žebadlo z ramene a bouchlo o podlahu. „Já tady bydlím,“ řekla. Nebylo nijak divné, když teta dorazila před ní i Demi a odemkla si záložním klíčem, obvykle aby pohlídala děti. Divné bylo, že v obývacím pokoji vysedává o samotě. Hraje *Oblivion*. Cora přitom myslela, že tu hru nemůže vystát.

„Jak ses dostala domů?“ zeptala se Luciana. „Auto ti parkovalo u obrubníku. Trhla ses dřív?“

„Naším předpotopním systémem veřejný dopravy,“ řekla Cora, a aniž by odpověděla na druhou otázku, přidřepla si, aby psům věnovala vytouženou pozornost. Monster Truck, fena mopse s nepřirozeně vykulenýma očima, která působila na víc než na svých plus mínus osm, o ni ztratila zájem a šla zpátky ke gauči přisednout si k Lucianě. Zato Thor, voříšek někde na škále mezi čivavou a jezevčíkem, se Cory nemohl nabažít.

„Nemělas být v práci až do šesti?“ zeptala se Luciana.

„Jo... jenže na podlaží, kde pracuju, se většina oken rozletěla na kusy. Tak jsem odešla.“

„Vážně?“ řekla Luciana. „Slyšela jsem, že tohle se v mrakodrapech děje. V centru je podle všeho parádní chaos. Jelas veřejnou dopravou? Až z centra?“

Cora vstala a pozorně se na tetu zadívala. Vzhledem k tomu, že se na zprávy o Nilsovi a jeho „bojuju za svoje děti“ nabalil bezuzdný zmatek rozpoutaný svištícím meteorom, předpokládala, že Luciana zareaguje jinak než, no, nijak. „Jo. Nebo ti ušlo, že mám auto u chodníku? Podle mě je nadobro po něm.“

„No jo, to mě zarazilo.“

Cora si stoupla mezi televizor a Lucianu, zkoumavě si ji prohlížela a začínala si v duchu pohrávat s myšlenkou, jestli se jí v tetě náhodou nezabydlel lupič těl.

Luciana se pouze naklonila na stranu a hrála dál. „Jak to vypadá na dálnici?“

„Hrozně,“ řekla Cora. „Do zaječích zjevně bere víc survivalistů než normálně.“

Luciana mlčela.

„Ne že bych se jim divila,“ pokračovala Cora. „Dva meteority během jednoho měsíce, a k tomu oba dopadnou na stejný místo? Možná bychom taky měli začít uvažovat, že se zařídíme někde v jeskyni, co myslíš?“

Luciana pokrčila rameny, hru pozastavila a konečně se na Coru podívala. „Myslím, že konspirační pošukové mají tenhle týden Vánoce a ty bys v rádiu měla přestat poslouchat talk show.“

„Žádný talk show v rádiu jsem neposlouchala,“ odsekla Cora, uražená už jen tou představou. „Říkala jsem si ale, že to Nilsovi dodává na důvěryhodnosti.“

„Co jako?“

Cora zamrkala a její obavy zesílily. Bavily se o události mezinárodního významu. Polovina jižní Kalifornie hledá protiatomové bunkry, v nichž by umřela, a Luciana se neobtěžuje zvednout oči od *Oblivionu*. „Lu, z oblohy se sneslo nebeský těleso jako to před měsícem, od nějž se v podstatě neliší, a dopadlo skoro na to samý místo.“

„Jo a kdo ví, jak dlouho si Nils Fremdský memorandum šetřil?“ řekla Luciana. „Po události Altadena je vypustil jenom proto, aby se zdálo, že ty dvě věci spolu souvisej, a ten leak působil legitimně. Což nutně neznamená, že spolu vážně souvisej.“

Pár dní po Fremdském memorandu dal Nils k dobru, že CIA přiřkla události Altadena krycí jméno „Ampersand“, načež název zlidověl a uvelebil se v obecné slovní zásobě i v mainstreamových médiích. Coře připadalo zvláštní, že Luciana stále používá původní spojení.

„Pokud to není invaze mimozemšťanů, tak co teda?“

Luciana pokrčila rameny. „Sestřelenej satelit? Nemám tušení, ale kdybych já byla mimozemšťan, v žádném případě bych se i s lodí okázale nevymlátila v horách kousek od jednoho z největších měst na planetě.“

„Jasně,“ řekla Cora. Bylo to neskutečné a úřady nevydaly jiné oficiální prohlášení, než že „se jedná o dopad meteoritu“, což byla momentálně verze, s níž obě pracovaly. Co se dělo, bylo děsivé a věřit neskutečností je v časech nejistoty přirozené, ale vzato kolem a kolem se Luciana pravděpodobně nemýlila. Occamův meteor: nejjednodušší vysvětlení bývá to správné. „No, buď jak buď, zkoušela jsem se ti dovolat, když se to stalo. Pěkně mě to vykojelo.“

„Ježíš, promiň. Vypnula jsem si mobil.“ Luciana vyndala svou BlackBerry a zapnula ji. „To víš, když Nils dneska vyvěsil ten článek...“

V kuchyni se rozezvonil telefon a Cora k němu vyrazila, aby ho zvedla.

„Nech to být,“ řekla Luciana. „Nejspíš volaj od tisku. Vyjádřit se fakt nechceš.“

Cora ztuhla a odtáhla od telefonu ruku, jako by to byl plot pod proudem. „Od tisku?“

„Jo, to je další důvod, proč jsem měla vypnutej mobil. Holt se na chvílku zašijeme. Teď když se jim naskytla druhá událost Altadena, určitě brzo popojedou.“

„Když jsme u toho,“ řekla Cora, zvedla Thora a pevně ho objala. Z prťavého psa vylezlo útrpné „urrrf“. „Podle mě Nils tím článkem nadělal vlny, protože si jsem celkem jistá, že mě nějací chlapi ještě před dopadem toho meteoru šmírovali. Ráno nás sledoval černej Town Car. Demi tvrdila, že to není poprvý.“

„Ach,“ vydechla Luciana. Poprvé od chvíle, co Cora dorazila domů, se zdálo, že bere něco vážně. „To je... neobvyklý.“

„Dva chlapi. Jeli za náma až ke Kaiseru a pak těsně před obědem jsem jejich auto zahlédla na střeše parkovací garáže.“

„Víš určitě, že to bylo stejný auto?“

„Jo, nemělo přední espézetku, což je, jako, divný. Tys Nilsův článek četla?“

„Jo. Ten hajzl.“ Luciana potřásla hlavou. „Neuvěřitelný. Mrzí mě, že se tě do toho pokouší zatáhnout.“

Cora psa postavila na zem a založila si ruce na hrudi. „Pořád jsi mi neřekla, co tady pohledáváš.“

Luciana udělala posunek na Monster Truck, která se jako na povel překulila na záda v očekávání drbání. „Slíbila jsem Felixovi, že si s ním zahraju *Soulcalibur*, tak mě napadlo, že zaskočím dřív.“

Luciana hru znovu pustila. Žárlivý Thor se vmáčkl mezi ni a Monster Truck a nervózně strčil Lucianě do podpaží hlavičku, jako by se předem dohodli, že ne, na světě opravdu není nic zajímavějšího než Thor, pes pochybného rodokmenu. Výmluva se *Soulcaliburem* nebyla nic než průhledná zástěrka: Luciana praktikovala posvátný rituál rodiny Ortegů zvaný „lžu, protože neříkám všechno“. Pro Lucianinu přítomnost v Sabinovic domácnosti existoval bezpočet vysvětlení, ale jelikož „Tyto nesourodé životy“ se o ní nezmiňovaly, Cora usoudila, že za tím patrně je ten meteor.

„Ty se zas schováváš před federálama?“ zeptala se.

„Schovávám se před rizikem federálů.“

Cory se zmocnil dojem, že venku cosi zaslechla, a vykoukla z okna, ale na ulici jen projížděl doručovatel na mopedu. Nilsovo rozhodnutí hrát si na špionátora zkomplikovalo život i Lucianě: jako oficiální důvod vyhazovu jí sdělili „podvody s píchací kartou“, jak však každý dobře věděl, tou opravdovou příčinou bylo, že být příbuzný Nilse Ortegy a současně působit na pozici, která vyžaduje bezpečnostní prověrku, není úplně ideální. Cora a její nejbližší příbuzní neměli na různých ustláno, ale Luciana na tom byla mnohem hůř. Jednu chvíli v létě se dokonce na týden vypařila. Tvrdila, že o tom nesmí mluvit.

„Nebudou mít moc napilno s tím meteorom, než aby tě otravovali?“ zeptala se Cora.

Luciana se uchechtla a zajela si prsty do husté kštice zrzavých vlasů. Coře se občas nechťelo věřit, že je Nilsova sestra, a ne nějaký nalezenec: do Nilsových rysů se otiskla německá krev Ortegů, vysokých a pobledlých, kdežto Luciana se se svou olivovou pletí a drobnou postavou potatila. „Na mě si čas najdou vždycky. Ani ne tři hodiny po události Altadena mi klepali na dveře. Jako zombíci, co maj chuť na mozky a úpěj: ‚CIA.‘“

„Moment? CIA?“

Luciana pokrčila rameny. „Tohle spadá pod CIA. Upřímně doufám, že to nebyli oni, kdo tě sledoval.“

„Já myslela, že CIA nesmí vyšetřovat domácí hroz... občany,“ řekla Cora. Při zmínce o zpravodajcích se neubránila nervozitě. Než se Nils definitivně spakoval, v nejmenším se netajil svou nenávistí k CIA i její historii, prodchnuté zneužíváním moci, a Cora nemohla jinak než některé jeho názory převzít. „Nils tvrdil, že ta je od toho, aby se štourala ve všech zemích kromě týchle. Pokud nás někdo šmíruje, měla by to být FBI nebo NSA.“

Luciana pokrčila rameny. „Takže zaprvý, účast CIA nevylučuje účast ostatních úřadů. Zadruhý, Nils není domácí. Špionáže proti americký vládě se dopouští ze zahraničí. Tudíž spadá pod CIA.“ Pohlédla na Coru a její výraz se změnil v cosi, co připomínalo soucit. „Jsi v pohodě?“

Cora sevřela rty. „Podle mě mi hodil rukavici.“

„Kdo, Nils?“

„Jo. Tím svým posledním článkem. Přišel mi... uštěpačnej.“

„Tak jasně, že byl uštěpačnej. Nikdy předtím se o tobě nezmínil.“

„Ne, já myslela tu, ech...“ Cora znechuceně nakrabatila nos. „Tu část, kde doufá, že se k němu přidáme.“

„Hází rukavici nám všem.“

Cora zabručela. „Ne, já bych řekla, že mluví ke mně. Konkrétně ke mně.“

„Proč?“

Cora jí chtěla odpovědět upřímně, na Lucianině tónu však bylo cosi, co ji od toho odradilo. Nils byl nepříjemné téma pro celou rodinu

a pokud možno ho nenakusovali, Luciana ale působila, jako by ji rozčilovalo, že je její bratr vůbec předmětem rozhovoru, i když je pro to dobrý důvod.

„Mám zkrátka takovej pocit.“

„Je to maligní narcista,“ odtušila Luciana. „K tomu, aby na sebe a tu svou agendu upoutal pozornost, využije naprosto kohokoli, ale pokud na něj nebudeme reagovat a on tím ničeho nedosáhne, najde si lepší zábavu. Řekla bych, že má plný ruce práce s vymyšlením, jak by se přiživil na tom druhým meteoru. Že ráno drnkal písničku o svých ‚nebohých, nebohých dětech‘, nejspíš dávno zapomněl.“

„Asi jo.“

Dřív Cora tetu zbožňovala, viděla v ní nezávislou starší sestru, jakou nikdy neměla, jediného dospělého, s nímž se cítila, jako že jí rozumí, hlavně když šlo o Nilse. Poté co je před čtyřmi lety opustil, přestěhovali se do Torrance, kde žili z velkorysosti Nilsovy matky (která za synovo rozhodnutí pláchnout za hranice vinila všechny kromě něj). Luciana, která s nimi teď prakticky sousedila, se k neteri začala chovat spíš jako k vrstevnici a Cora si zvykla o ní uvažovat stejně. Nějakou dobu to bylo super: chodily na koncerty, o Cořiných dvacátinách dokonce vyrazily do Las Vegas, a Luciana navíc nepatřila k těm, jimž by kdovíjak leželo na srdci, kolik toho do sebe omladina najeje. Teď když však byla nezaměstnaná a Cora nedodělala vysokou, bylo jejich vzájemné dospělácké soucítění depresivní.

Lucianě zazvonil mobil a ona ho jediným rychlým máchnutím popadla a ztlumila, aniž by se na něj pořádně podívala. „Skrytý číslo.“

„Asi lidi od tisku, co?“ Cora si mobil podezíravě prohlížela, jelikož zahlédla jméno volajícího, těsně než Luciana vypnula zvuk: Lucianin bývalý kolega John Lombardi, který si nechával říkat „Bard“, což skoro určitě byla narážka na *Dungeons & Dragons* nebo tak něco. „Skrytý číslo, jo?“

„Volá mi už od rána,“ řekla a její výraz potemněl. Před několika měsíci přišla o práci, nepřišla ovšem o Barda, jednoho z nejméně sociálně použitelných lidí, s jakými se Cora kdy seznámila. Byla si poměrně jistá, že Bard je ve skutečnosti Lucianin bývalý, Luciana by se k tomu ale v životě nepřiznala a Coru by v životě nenapadlo se jí na to ptát. „Těžkej den v práci. Za minutku mu brnknu.“

„Tak to chápu, proč sis vypnula mobil.“

„Nedá se ostatně říct, že bych měla novou práci, ze který bych byla paf,“ podotkla. „Zatím nejsem připravená na to z toho jejich kroužku zasvěcenců vypadnout.“

Cora se v duchu občas divila, proč tetě na předchozím zaměstnání dosud záleží, proč ho jednoduše nepustí z hlavy, obzvlášť po všech těch problémech, které jí natropilo.

„Koukám, že z Barda je pěkný rebel, když ti volá, ačkoli ti sebrali nejvyšší prověrku.“ Coře neuniklo, že Luciana svésila hlavu a přejela si rukama přes obličej, a radši zmlkla. „Jsi v pořádku? Stalo se něco?“

„O prověrku nejde.“ Vzdychla. „Bard mi pověděl, že někdo, s kým jsme pracovali, spáchal sebevraždu.“

„Ježíš.“ Cora čekala, že něco dodá, ona však zůstávala mlčet. „Kdo?“

Loupla po ní okem. „Někdo.“

„Jasně, promiň, já zapomněla.“ Nezapomněla, jen čas od času zadoufala, že se teta podřekne, to se ovšem nikdy nestalo. „Byli jste si blízcí?“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Znali jsme se, ale ne. Dost mě to ale překvapilo. Sebevražedný typy si představuju jinak. Naposled jsme se viděli, než mě propustili, takže kdo ví, co se za tu dobu změnilo, každopádně mě to udivilo.“

Cora znepokojeně přešlápla z nohy na nohu, nejistá, jak odpovědět, když ani netuší, co byl zesnulý zač, jaký vztah s Lucianou udržoval nebo co ho k sebevraždě dohnalo. „To mě mrzí.“

Vtom se Luciana na gauči napřímila a upřela pozornost k oknu. „Někdo tu je.“

Cora k oknu přistoupila a vykoukla ven v předtuše, že uvidí, jak se k domu z obou konců ulice řítí konvoj černých Town Carů. Žádné Town Cary nezahlédla, zato však zpozorovala matčin Oldsmobile Cutlass a ucítila, jak z něj s hučením vyzařují vlny hněvu.

„Akorát Demi.“

Tetě neunikl podtón hrůzy v Cořině hlase. „Co se děje?“

To už si Demi Cory za oknem všimla, práskla dveřmi na straně řidiče a zamířila k Felixovi a Olive, aby jim pomohla vystoupit.

„Je vytočená,“ řekla Cora.

„Proč?“

Cora nedostala příležitost odpovědět. Demi přidusala ke dveřím, trhnutím je otevřela a nasupeně se na dceru zadívala. Její zbylé dvě děti se došouraly za ní. Olive vypadala, jako že cestou brečela a neschází moc k tomu, aby začala natahovat podruhé, Felix však do předsíně napochodoval, jako by za svoje fotbalové družstvo střelil vítězný gól.

„Tys odešla z práce, Coro.“ Demiin hlas byl nebezpečně nízký. „Aniž bys cokoli řekla. Vím to, protože mi volali. Protožes odešla.“

Felix se ke Coře otočil a to první, co z něj vylezlo, bylo prosté, samolibé: „Máš průšvih.“ Láskyplně se zadíval na tetu. „Ahoj, Lu!“

„Ahoj, Felixi,“ řekla Luciana. „Ahoj, Olive. Ahoj, Demi.“

„Luciano,“ řekla Demi hlasem ostrým jako sekáček na led, oči stále upřené na Coru. Plným jménem Lucianu nikdy neoslovovala. Tohle bylo zlé.

„Smíme si pustit zprávy?“ zeptal se Felix a odstrčil od sebe poskakujícího Thora. „Doufám, že nás napadli!“

„OK, poslouchej mě,“ řekla Cora a Felixe ignorovala. „Četlas ten článek? O tom, jak ušlechtilce Nils vede to svoje hnutí za lepší budoucnost pro svoje tři milované dětičky? Někdo kvůli němu usoudil, že stojí za to nás šmírovat.“

„Coro...“

„Moment, cože?“ řekl Felix a zájem o televizi ho zčistajasna přešel. „Táta o nás mluvil?“

„Beze slova jsi odešla,“ řekla Demi a syna si nevšímala. „Aniž by sis píchla odchod. Prostě jsi zmizela.“

„Mami, tos mi neřekla, že o nás táta psal!“ vložil se do hovoru Felix.

Cora bezděky nakrčila ret. „Prosím tě, takhle Nilsovi neříkej.“

„Nevěděla jsem to,“ řekla Demi. „A prosím tě, Felixi, na tohle teď není vhodná chvíle.“

„Měla jsem za to, že odejdou i ostatní,“ řekla Cora.

„Neodešli, ale zato ty jo.“ Demiin hlas se zachvíval vztekem. „Vím to, protože z Kaiseru zavolali do PMT. S okamžitou platností tě vyškrtli ze seznamu zaměstnanců, protože ses beze slova zdechla během menší krize.“

„Menší krize?“ vymáčkla ze sebe Cora. Než brigádu v PMT, kde brala osm a čtvrt dolarů na hodinu, získala, byla bez práce šest měsíců,

a to se za ni Demi musela přimluvit. Šest měsíců. „Tohle jim připadá menší?“

„No ty vole,“ odušil Felix. „Tebe vyhodili? Tomu říkám fofr.“

„Já jen... to jako fakt?“ vykotala Cora. „Že jsem si nepíchla odchod, považovali v Kaiseru zrovna dneska za dost důležitý na to, aby vám zavolali?“

„A s tím se nespokojili,“ řekla Demi a v očích jí zablýskla bělma. „Vzhledem k nepřijatelné četnosti, s níž brigádníci nerespektují normy a postupy našich klientů, se společnost Kaiser Permanente rozhodla přerušit spolupráci s People for MedTech. Taky s okamžitou platností.“

Čoře spadla brada. Napadlo ji, že se jí snad utrhne čelist a roztříští se o podlahu jako kus skla.

„Páni,“ poznamenal Felix, kterého novina zjevně potěšila, a naladil si zprávy. „Ty teda válíš.“

„Drž hubu, Felixi,“ utrhla se Cora, kvůli Olive se však snažila zachovat klid. Bývaly chvíle, kdy ji upřímně znepokojovalo, jak moc jí Felix připomíná Nilse. Sama sice podědila Nilsovy šedé oči, ale jinak se mu ona ani Olive vůbec nepodobaly. Barvu vlasů, kulatý obličej a mírně podprůměrný vzrůst měla Cora po příbuzných od Sabinů. Naproti tomu Felix díky své mrštné postavě, černým vlasům a modrým očím každým dnem čím dál víc vypadal jako miniaturní Nils. Na to, aby byl jako on i manipulativní, mu zatím scházela světaznalost, Cora si nicméně uměla snadno představit, že za deset let bude mít v malíku i tohle.

Zadívala se na otřesenou Olive, potom na Demi. „Musíme se o tom bavit před nima?“

„No, vy si tu hezky pořešte tu svou rodinnou hádečku,“ řekl Felix, zklamaný zjištěním, že zprávy ještě nezačaly, a jelikož nemají zavedenou kabelovku, na celodenní zpravodajství může zapomenout. „Já si jdu na internet číst o těch vetřelcích, co nám napadli planetu.“

Když Felix zamířil pryč, Olive se ke starší sestře otočila a její bezvýraznou tvář probleskl strach. „Jsou ti mimozemšťani doopravdy?“ vypískla.

„Ne, ti mimozemšťani nejsou doopravdy,“ odpověděla Cora, přestože netušila, nakolik je to tvrzení pravdivé, a rozpřáhla ruce, aby sestru objala. Olive se jí opatrně přesunula do náručí a nespouštěla při tom oči

z Demi, jako by se chtěla ubezpečit, že se to smí. Cora si sestru přitáhla blíž a zvedla ji ze země. Olive nescházelo moc do šestých narozenin a na svůj věk byla trochu malá. Když Cora zalétla pohledem k Lucianě, nemohla si nevšimnout, že teta se konverzaci zkouší s nezvyklým odhodláním vyhnout.

„Zítra mám schůzku s viceprezidentem personálního oddělení a je dost dobře možný, že až skončí, budu bez práce. Protože jsem jim doporučila, ať tě zapíší k brigádníkům,“ řekla Demi. Její hněv viditelně ochladl.

„Odešla jsem, protože vypukla krize. V celý budově vybuchla okna.“

„Tak to byl ten zvuk?“ zeptala se Olive. „To bouchnutí?“

„Je to dobrý, píďalko. Jsme v bezpečí,“ prohlásila Cora, tónem si ale protiřečila.

„Musíš hrát podle pravidel, ať se děje, co se děje,“ řekla Demi.

„Prosím tě, nemůžeme to odložit na jindy?“ zaprosila Cora. Nepřála si, aby rozhovor dopadl řevem v přítomnosti prvňáčky. Olive ji objala pevněji.

„Nemůžeme!“ řekla Demi. „Ne, z tohohle se nevykroutíš.“

„Já se nesnažím z ničeho vykrotit: jde mi o to, že ti děsíme dítě. Lu?“

Teta si poposedla, jako by se s Corou chystala souhlasit, stačil však jediný pohled od Demi, aby rozpačitě zapadla zpátky do gauče.

„Neschovávej se za Olive jako za nějakéj štít,“ řekla Demi, opět rozpalená doběla.

„Ani na moment mě nenapadlo, že je myslitelný, aby vám Kaiser vypověděl smlouvu kvůli jedné brigádnici, co odešla během krize.“

„To vidím, že tě to nenapadlo,“ řekla Demi. „Přesně to se ale stalo. Tady nejsme na střední, kde se můžeš na půl dne vypařit a nikdo si toho nevšimne. Teď už jsi dospělá, Coro. A činy mají následky.“

„Haló?“ ozval se z pootevřených hlavních dveří mužský hlas.

Zaskočení psi se jali odčinit svou nepozornost, v hromádce štěkotu se skutáleli z gauče a vystřelili ke vchodu. Tři ženy se svorně otočily k muži, který postával ve dveřích a tvářil se, jako by jejich konverzaci z větší části vyslechl. Byl vysoký a ztepilý, s hřívou tmavých vlasů, štíhlou tvář a falešným úsměvem.

„Demetra Sabinová,“ řekl a sundal si velké lesklé pilotní brýle. „Preferujete přece Sabinová, že ano?“

Monster Truck se uklidnila, ale Thor na vetřelce stále dorážel. Cora postavila Olive na nohy a odtáhla Thora pryč. Zadívala se na příchozího pozorněji a málem se zadávila prudkým nadechnutím.

Pilotní brýle.

„Ano,“ řekla Demi. „Prohlášení pro tisk ode mě nečekejte.“

„Nejsem od tisku.“ Vytáhl odznak. „Zvláštní agent Sol Kaplan, CIA.“
Byl to jeden z těch chlapů v Town Caru.

Cora o agentech CIA a FBI slýchala od Luciany (a hodně, hodně dávno od Nilse), až doteď nicméně žádného osobně nepotkala. Tenhle vypadal, jako že mu mnoho neschází do čtyřicítky, skoro jako Demi, byl ale víc než o hlavu vyšší a oblečený do ležérní kostkované košile na knoflíčky, kterou měl přehozenou přes tričko Pink Floyd. Její představě o muži v černém rozhodně neodpovídal.

„Smím dál?“ zeptal se Kaplan a nafajícího Thora ignoroval. Demi potřásla hlavou, jako by z ní sňali kletbu, a koukla na Coru. Olive ztuhla jako vyděšený pískomil. „Zabere to jen pár minut.“

„Vy,“ řekla Cora. „Vy jste byl... vy jste dneska byl v Kaiseru.“

„Nemám tušení, o čem to mluvíte,“ řekl s přílišnou familiárností a natáhl k ní ruku. „Vy asi budete Cora, že?“

Podívala se na Lucianu, které se v unavené tváři zračila porážka. Zahananá do kouta mu Cora rukou krátce potřásla, mírně ji stiskla a potom se z jeho sevření vymanila.

„To je mi ale náhodička,“ řekl a pohlédl na Lucianu. Jeho hlas balancoval na tenké hranici mezi flirtováním a výhrůžkou.

„Taky si říkám, zvláštní agente Kaplane,“ ucedila Luciana.

„Sol,“ opravil ji. „Zvláštní agent Kaplan je můj otec.“ Zasmál se a Cora pochopila, že to myslel jako vtip. Jenže to jako vtip neznělo, spíš jako že s vtipkováním nemá zkušenosti.

„Olive,“ řekla Demi, která na Kaplana soustředěně upírala oči. „Mohla bys jít na chvilku počkat k sobě do pokoje?“

„Jsme v rejži?“ vyhrkla Olive.

„Nejsme v rejži,“ řekla Demi, bylo však zřejmé, že tomu sama nevěří.

Olive ustaraně koukla na Coru, načež se v tichosti odplahočila do svého pokoje.

„Klid, prosím,“ řekl Kaplan. „Nesnáším, když vystrčím nos a lidi se chovají, jako bych se je chystal strčit do vojenské věznice.“

„Spíš jde o načasování,“ poznamenala Luciana nevzrušeně.

Demi mezi nimi přelétla pohledem. „Vy dva se znáte?“

„Poštěstilo se mi si s Ortegovou mladší čas od času popovídat,“ řekl Kaplan.

Luciana se na něj zadívala a Coru napadlo, že její teta se možná neschovávala před „federály“, ale konkrétně před ním.

„Zajímavá věcicka, co, ten meteor?“ řekl a pohlédl na Demi. „Když dopadl ten poslední, váš exmanžel uspořádal menší mejdan.“

„Coro, podle mě bude lepší, když půjdeš za Felixem,“ řekla Demi s očima přikovanými ke Kaplanovi.

„Ale kdepak! Ještě jsem neměl to potěšení se s mladou Corou seznámit. A slečno Ortegová?“ řekl a pohodil hlavou k Lucianě. „Jsem rád, že jsem vás tu našel. Ušetřilo mi to cestu.“ Znovu se zahleděl na Coru a Demi. „Posaďte se, nezabere to víc než minutku.“

Cora poslechla a přisedla si k Lucianě, jak nejnonšalantněji dovedla. Thor přestal kňourat a uvelebil se, Monster Truck se stočila do klubíčka vedle Luciany. Demi zůstala stát.

„Jak jistě víte, vašeho bývalého manžela prošetřujeme,“ řekl Kaplan a posadil se naproti Coře. „Což se bohužel snadněji řekne, než dělá, jelikož velice dobře tají svoje zdroje.“ S těmi slovy vrhl pronikavý pohled na Lucianu, která se ze všech sil přemáhala, aby neobrátila oči v sloup. „Takže, k tomu, abyste s námi spolupracovaly, vás donutit nemůžu, doufám ale, že se mi podaří vás ke spolupráci motivovat pro případ, že by se s vámi zkusil spojit.“

Zadíval se přímo na Coru a jí se do střev zavrtal ten samý osten strachu, jaký pocítila ráno, když v rádiu zaslechla zmínku o *Rozlomené pečeti*.

„Nemám ponětí, co ví,“ prohlásila Demi. „Nemluvila jsem s ním několik let. Naposled mi o sobě dal vědět dopisem v roce 2003. Pak ticho po pěšině. Neozval se mně, neozval se dětem. Takže pro vás nic nemám.“

Kaplan po Coře střelil pohledem podruhé, načež obrátil pozornost zpátky k Demi. „Chápu, že to pro vás byla komplikovaná situace. Po rozvodu vám zbyly samé dluhy a on odmítal platit výživné. Vážně se ale neozval, ani jednou za čtyři roky? Dětem taky ne? A potom zničehonic to volání do zbraně, dělám to pro svoje špunty, doufám, že se ke mně připojí. Opravdu se s vámi nespojil?“

„Nespojil,“ řekla Demi bez váhání.

Kaplan se zadíval na Coru. „S vámi taky ne?“

Osten strachu se přiostrčil, zabořil se hlouběji. Polkla a odpověděla: „Ne, taky ne.“

Kaplanův pohled byl neúprosný a upíral se na Coru. „Zajímavé.“

„Přece víš, jaké je, Sole,“ řekla Luciana, která jako jediná v místnosti působila dojmem, že se ho v nejmenším nebojí. Cora se toho snažila držet: pokud Luciana Kaplana zná a nebojí se ho, nejspíš není čeho se bát. „Z jeho strany je to akorát marketing. Je to šoumen, žádnéj novinář. Jakmile uvidí, že ten úhel s dětma nevyšel, nechá toho.“

„Pokud mu ovšem neodpoví,“ řekl Kaplan. Znovu se ke Coře obrátil s výrazem, který byl prázdný jako nepomalované plátno. „Plánuji mu odpovědět?“

Demi zavrtěla hlavou. „*Rozlomená pečeť* mně a mojí rodině už takhle nadělala hromadu potíží. A tím myslím i širšímu příbuzenstvu.“ Pokývla na Lucianu. „Nemůžeme vám pomoci ho zdiskreditovat. Nechceme proti němu poštvat svět. Nechceme s ním mít nic společného.“

„Vím, že tenhle rozhovor jsme spolu už vedli, ale vidím to stejně,“ zamumlala Luciana.

„Výborně. Takže kdybych vám doporučil odpustit si komentář, až vám na dveře zaťukají od tisku, neměly byste s tím problém.“

„Jistě že ne,“ řekla Demi.

Kaplan si Lucianu a Coru bedlivě prohlížel, jako by usoudil, že Demi je neškodná, u nich si tím ale tolik jistý není. Nakonec vstal a zamířil k východu. Cora vydechla.

„Je mi líto, jak vaší rodině ublížil,“ řekl, jako by si konečně vzpomněl, že s nimi Demi je. „Asi vás nepřekvapí, že bychom ocenili, kdyby se *Rozlomená pečeť* rozpadla a Ortegu vydali k trestnímu stíhání za špionáž.“

Demi zamířila ke dveřím. „Pochybuju, že když Nilse vydají, *Rozlomená pečeť* se rozpadne.“

„Jak jste řekly, Nils Ortega je šoumen,“ podotkl Kaplan. „Tvář revoluce. Co by to bylo za revoluci, kdyby jí chyběla tvář?“

„Šedesátá léta jsou pryč, agente Kaplane,“ řekla Demi. „Revoluce žádnou tvář nepotřebují.“

„A kromě toho,“ dodala Cora, „pokud na Fremdském memorandu vážně nic není, zdiskredituje ho to samo o sobě.“

Kaplan pobaveně naklonil hlavu na stranu, směrem ke Coře: „Podle vás na něm něco je?“

Cora pohlédla na Lucianu, která stále tvrdla na gauči a čučela kamsi do dále. „Nevím,“ připustila. „Po události Ampersand jsem měla za to, že Nils jenom zneužívá situaci. Přisál se na ten dopad meteoru a předstíral, že od začátku šlo o mimozemšťany. Prostě typická konspiratořina. Jenže teď když dorazil ten druhý...“

„Co vy na to?“ přerušil ji Kaplan a otočil se k Lucianě.

„Já na to, že jsem podepsala dohodu o zachování mlčenlivosti a nemám dovoleno se k těmhle věcem vyjadřovat,“ řekla Luciana.

Kaplan se usmál a s podivným, nuceným výrazem se zahleděl na Demi. „A vy?“

Demi pokrčila rameny. „Mně je to jedno.“

„Vám je to jedno?“ Vyrazil ze sebe nespokojené zasmání. „V dějinách téhle země se neobjevila konspirační teorie, které by v médiích věnovali víc pozornosti.“

„Změnilo by se tím snad něco?“

Přistoupil k Demi a zapřel se paží o rám dveří. Cory se zmocnil pocit, že narušuje matčin osobní prostor, a za zvuků Thorova kňourání vstala z gauče.

„Vážím si vaší otevřenosti,“ prohlásil Kaplan. „Upřímně doufám, že jste mi pověděly pravdu a styky s ním neudržíte.“